

Gáborélet

2016 október

Csere Gáspár
olimpikon az iskolánkban
Interjú a paralimpikonok
szurkolói koordinátorával
Sárkányhajózás

Tartalomjegyzék

Itt van az ősz.....	3
Miért jó Gáboros ifinek lenni?.....	4
Régen volt, hogy is volt.....	5
A hónap sztárja: Csere Gáspár.....	6
A magyar paralimpiai csapat	8
A hónap tanára.....	12
A hónap tanulói.....	14
A hősök köztünk járnak.....	15
Sárkányhajózás.....	16
Jeles napok.....	17
Ti mondtátok; A hónap vicce.....	18
Aktuális.....	19
Életképek.....	20

Gáborélet iskolai folyóirat

2016. nyolcadik szám

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Németh Liliána 8.a, Csiklya Vanessza 8.a, Keskeny Jessica 8.a, Gombi-Nagy Máté 8.c, Horváth Alexandra 7.a, Bollók Zoé 7.a

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: <http://www.gaboriskola.extra.hu/>

Itt van az ősz...

Kedves Gyerekek!

Megjött az ősz, a táj színesbe öltözött, mi pedig lassan megszokjuk az iskolát, belerázódunk a mindennapi tanulásba az idei tanévben is. Lassan elkezdődnek a különböző versenyek, ezekre már szeptemberben is volt példa, így újra jelentkezik „Aktuális” rovatunk, melyben megtekinthetitek az eredményeket, helyezéseket. És voltak, akik már úgy tanultak, sportoltak, szerepeltek, hogy kiérdemeljék „A hónap tanuló” címet. Szeptemberben még sokat beszéltünk a nyári olimpiáról, így meghívtuk iskolánkba Csere Gáspár maratoni futó olimpikont, aki rendkívüli osztályfőnöki óra keretében mesélt nekünk riói élményeiről. Jártunk a Nagy Sportágválasztón, ahol a különböző sportok kipróbálása mellett olimpiai érmes sportolókkal is találkozhattunk, akik üdvözetüket fejezték ki iskolánk felé. Nem csak olimpia, paralimbia is zajlott Rióban, Gulyás Andris pedig egy pályázat keretében készített interjút Bartos Adéllal, aki Mozgásjavító kollégium vezetője, és jó néhány paralimpikon abból az intézményből került ki, és szurkolói koordinátor volt. „A hősök köztünk járnak” című rovatban Őri Zita fantasztikus tánceredményeit mutatjuk be. Jutalomból mehetett sárkányhajózni a 7.c osztály, erről képes és szöveges beszámolót is láthattok. Aztán, ahogyan az megszokottá vált, egy korábbi diák visszaemlékezéséről olvashattok a „Régen volt, hogy is volt” rovatban, Marika néni pedig újra összegyűjtögette a jeles napokat. Megtudhatjátok ezúttal ki lett „A hónap tanára” (itt ajánlom figyelmetekbe az „Akasztják a hóhért” mondást, nézzetek utána mit is jelent), hogy „Miért jó Gáboros ifinek lenni” és jelentkezik a továbbra is népszerű, humoros „Ti mondtátok” és „A hónap vicce” rovat is. És mielőtt hamar belefáradnátok az októberi tanulásba, jó hírünk van: hamarosan jön az őszi szünet, melyhez jó pihenést és kellemes időtöltést kívánunk!

Erdős Levente

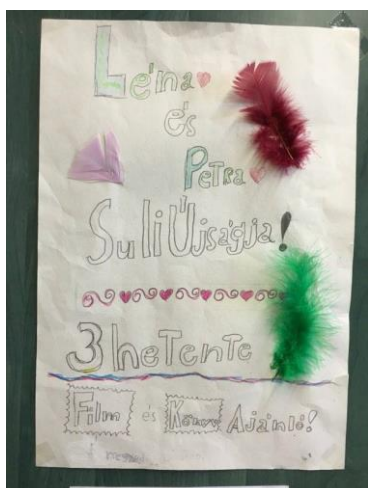
Miért jó Gáboros ifinek lenni?

- Bognár Kamilla

Én 2012-ben végeztem a Gáborban, Ági néni osztályában. Jelenleg a Madách gimibe járok, amit nagyon szeretek, mert iszonyatosan jó a közösség, és a tanárok is olyan jó fejek, mint itt. Ifinek lenni jó, mert ha már nem is járok a Gáborba, akkor is úgy érezhetem, hogy még mindig ide tartozom. Sok különböző barátot lehet szerezni, és mivel rengeteg időt töltünk együtt az ifikkel, nagyon jól összekovácsolódott csapatot alkotunk. Élvezem a programok szervezését, az ötletelést, hogy kiélhetjük kreativitásunkat. Kedvenc eseményem természetesen a tábor, amit egész évben várok, mint mindenki más. Elég sok előkészületet igényel, de ez is szórakozásnak tűnik a többiekkel. Idén lesz a 9. táborom, ami az ötödik lesz ifiként, és meg kell mondanom, számomra így még élvezetesebb. Nagyon érdekes, hogy mennyire más élmény ifiként részt venni az iskola történeteiben, sőt szerintem még izgalmasabb is, mint diákként. Remélem, még sokat tudok maradni, és segíteni a programok szervezésében.

A 4.b már osztályszinten is elkezdett suliújságot szerkeszteni. Reméljük, ők lesznek a közeljövőben a Gáborélet szerkesztői!

Régen volt, hogy is volt...

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal Horváth Tamás, a Nádasdy utcai épület egykori diákja mesélt nekünk.

Mikor jártál pontosan ide, és ki volt az osztályfőnököd?

1984-1992 között jártam a mostani Gábor iskolába, akkor még Hullay Jenő Általános Iskolának nevezték, és nem volt összevonva a Fő utcai iskolával. Alsóban Berki Lászlóné Lia néni volt az osztályfőnököm, felsőben Vince Iván bácsi.

Mennyiben nézett ki másként az iskola akkoriban?

Az iskola főépülete nem változott, akkoriban a tornaterem a tanári szoba előtti, jelenlegi osztályteremben volt, ami mellett közvetlenül egy kis szertár is volt, Verbai Gyula bácsi már akkor is testnevelő tanár volt itt. Az udvar végig le volt betonozva, és a mostani tornaterem helyén egy kisebb raktár és sufni állt, valamint elkerítetten egy lakóházacska. A meleget kezdetekben olajfűtéssel biztosították, Imre bácsi volt a felelős mindezt, már akkor nyugdíjas korban járt, mindenki nagyon tisztelte és szerette őt. Az olaj a fent említett sufniában volt raktározva, mindig meleg volt, soha nem fáztunk. Amit nagyon szerettem, hogy a pincében kialakított technika terem volt, speciális asztalokkal és székekkel. Imádtuk azokat az órákat, és valóban sokat tanultunk. (varrás, ráspolyozás, szegelés, csavarozás stb.)

Milyen ma már különleges rendezvények, események voltak abban az időben?

Az akkori időben is voltak szakkörök. Mivel akkor más rendszerben éltünk, így pajtások is voltunk (kisdobos, nagydobos), ahol szintén sok-sok program volt (kirándulások, sportversenyek, irodalmi színpadok, alkotóházak). Rajzaink, technika órán készített kézműves munkáink a folyósokon kihelyezett vitrinekben kiállításra kerültek.

Mennyiben volt más az oktatás abban az időben?

A legfontosabb, hogy nem volt még sem mobiltelefon, sem számítógép, így ezek nélkül nőttünk fel. Kézi számológép is csak a tehetősebb gyerekeknek volt, így minden manuálisan működött, az oktatásban a legnagyobb különbség ez volt. Felsőben A és B osztályok voltak, ahol a B osztály magasabb szintű oktatást kapott, de az oktatás nálunk, az A-ban is magas színvonalon történt, az osztálytalálkozókon kiderült, hogy a volt osztályom tanulói nagy százalékkal rendelkeznek diplomával.

Rengeteg külön program volt, sok-sok sportolás, és nagyon nagy figyelmet kaptunk. Imádtuk a dupla tesi órákat, ilyenkor Gyula bácsival kifutottunk a Bozsik stadionba, az akkori nagy homokpályájára, és nagyokat fociztunk, utána meg futás vissza, ez jó erőnlétet biztosított.

A hónap sztárja: **Csere Gáspár**

Iskolánk vendége volt a nyári Riói olimpián maratoni futásban induló Csere Gáspár, aki rendkívüli osztályfőnöki órát tartott néhány osztálynak. A diákok kérdéseire válaszolva mesélt ötkarikás élményeiről, mutatott nekünk egyedi szuveníreket, beszélt a sportról, és arról is, hogy Rióban, élete legfontosabb versenyén megsérült, és még gyomorbántalmakkal is küzdött, mégis összeszorította fogait, nem adta fel a küzdelmet, és végigfutotta a távot. Iskolánk díjazta példamutató kitartását, és egy gyerekek által készített Gáboros aranyérmet adott át az olimpikonnak.

Mikor és hogyan kezdett el futni?

Már óvodás korom óta futok, több más sportágat is kipróbáltam, de éreztem, hogy a futás lesz az én sportom. Meghatározó volt, hogy 2000-ben néztem a Sydney olimpiát, és akkor megfogalmazódott bennem a vágy, hogy olimpiára akarok kijutni. 10 évesen igazoltam jelenlegi egyesületembe, a BEAC-ba, ahol

igazán komolyan kezdtem el foglalkozni a futással. Sorra kezdtem nyerni a versenyeket, bekerültem a válogatottba, és – bár ezt csak 2020-ra terveztük – sikerült megfutnom az olimpiai szintidőt

Milyen élményei vannak az olimpiáról?

Fantasztikus volt ott lenni a világ legjobb sportolói között, nagy élmény volt kimenni különböző sportágak versenyekre. Szilágyi Áronnal voltam

egy apartmanban, sikerült összeismerkednünk, és előben szurkoltam neki, mikor megnyerte az aranyérmet. A versenyem, a maratoni futás a zárónapon volt, meleg, párás és fülledt volt a levegő, de nekem más gondjaim is akadtak. Bár nagy élmény volt ott állni a világ legjobb futói között, de közvetlenül a rajt előtt erős gyomorfájdalmaim lettek, a táv második felében pedig megfájdult a talpam, 35 km-nél pedig már csak sántítva tudtam futni. Ha nem olimpián vagyok, valószínűleg kiállok, de – bár tudtam, hogy legjobb eredményemtől elmaradok, és többen megelőznek majd – egy olimpiát nem lehet feladni, itt a részvétel a fontos, és a végén már csak bicegtem, de beértem a célba, ami után sokan megtapsoltak ezért.

Milyen volt az olimpiai falu?

Egy öthektáros területen, 18 emeletes apartmanokban volt elszállásolva 15 ezer sportoló és kísérő. Mi a lengyelekkel laktunk egy házban, az első 12 emelet volt az övék. Az étkezés egy több száz méteres sátorban volt, 0-24 óráig üzemelt, svédasztalos kiszolgálással minden kultúrának megfelelő ételkínálattal. A szállás nem volt magas színvonalú, olyan volt, mint egy kollégium, de az edzési lehetőségek jók voltak itt. Sok impulzus éri itt az embert, együtt laktam Szilágyi Áronnal, beszélgettem Hosszú Katinkával vagy a legutóbbi maratoni olimpiai bajnokkal és más külföldi sportolókkal is, előben láthattam olimpiai versenyeket, folyamatosan kaptam otthonról a biztató

üzeneteket, és azért ezt is nehéz feldolgozni. A faluból indultak városnéző buszok is, ezt is kihasználtuk, mert Rió egy nagyon szép metropolisz tengerparttal.

Mennyire fárasztja le a szervezetet egy maratoni futás?

Nagyon megterhelő. Bármennyit is nyújtunk előtte, egy verseny után 3 napig még egy lépcsőn se tudunk lemenni az izomláztól, és úgy nézünk ki, mint a 40 évesek. Nem is ajánlják ezt a távot 21 éven aluliaknak. Egy évben csak kétszer-háromszor futják le a profik is ezt a távot egy huzamban.

Mire szokott gondolni futás közben?

A maximumra törekszem, így a versenyre szoktam koncentrálni, a mozgásomra, légzésemre, testtartásomra, a taktikára, részdőkre. Összpontosítok például, hogy kisebbeket lépjek, mert az gazdaságosabb, így aztán szép lassan elrepülnek a kilométerek.

Mi a vágyálma a sportban?

Az egyiket már elértem, mégpedig azt, hogy olimpiára juthattam, de nincs megállás, szeretnék részt venni a következő olimpián is, és esetleg az azt követően. A másik vágyam, hogy szeretném megdönteni a 23 éve fennálló magyarországi maratoni rekordot, ami 2 óra 12 perc.

Köszönöm, hogy itt lehettem!

A magyar paralimpiai csapat Riói szereplésének szurkolói háttere

(13+1 kérdés Bartos Adélhoz)

Hatodik éve járok a Mozgásjavítóba minden héten úszni, kajakozni és rendszeresen veszek részt boccia versenyeken. Most ősszel láttam, hogy mennyire pezseg mindenki, és nagyon sokan drukkolnak az intézményben. Mint többek számára ismert, 2016. szeptember 7-18. között tartották a XV. Nyári Paralimpiai Játékokat Rio de Janeiróban, amin a magyar delegáció negyvenhárom fővel indult, ennyien szereztek az előző versenyeken kvótát. Tizennyolc éremmel tértünk haza, egy arannyal (Tóth Tamás - úszás), valamint nyolc ezüsttel és kilenc bronzsal. Ezeknek a drukkolásoknak megkerestem a koordinátorát, Bartos Adélt (akivel én is úszok). Ő a Mozgásjavító Kollégiumának vezetője, és a Mozgásjavító Diák Sport Egyesület (MDSE) titkára. Kértem, hogy beszéljessünk ennek az egésznek a hátteréről.

1. A paralimpikonok eskütételi ünnepségén az iskola egy komoly díjat kapott, amit, ha jól tudom, ők kaptak meg először. Mi volt az?

A Paralimpiai láng díjat kapta meg az intézmény, azért mert, folyamatosan, évtizedek óta a Mozgásjavító a parasport mozgalomnak az utánpótlás színterén szakmai támogatója, ezt jutalmazták idén. Idáig nem volt ilyen díj, mi kaptuk meg először.

2. Sokan sportolnak az intézményben?

Az intézményben működik a Mozgásjavító Diák Sport Egyesület, és ennek a keretén belül kilenc sportágban lehet sportolni folyamatosan, több mint százan vesznek részt aktívan a különböző foglalkozásokon.

3. Milyen sportokkal lehet itt foglalkozni?

Kilenc sportággal lehet nálunk foglalkozni, közülük három paralimpiai sportág: az úszás, a boccia és a kajak- kenu. Az úszásban az utánpótlásban folyamatosan jelen vagyunk, az összes országos versenyen szerepelnek a versenyzőink. A bocciában kiemelkedőek vagyunk, a hazai mezőnynek a fő tagjait képezzük, és a kajak- kenuban is vannak ifjú reménységeink. Ezen kívül vannak különböző szabadidő sportágak: darts, görlabda (a saját intézményünk találmánya, kollegáim találták ki, egy speciális labdajáték), teremhoki (ezt játsszák nálunk nagyon sokan), kondi- szakkörünk, futás (futóversenyeken

vesznek rész, és edzésen készülnek), valamint tánccsoport működik az intézményben.

4. Milyen érzés, hogy nyolcan is indultak a korábban ide járt diákok közül?

Nagyon büszkék vagyunk arra, hogy nyolc volt diákunk (Adámi Zsanett- úszás, Engelhardt Katalin- úszás, Kézdi Réka- úszás, Mezei Katalin- erőemelő, Ráckó Gitta- úszás, Rozbora András- kajak- kenu, Sas Sándor- erőemelő, Vereczkei Zsolt- úszás) is szerepelt a Riói paralinpián, sokszor kapcsolatba is vagyunk velük, nagyon jó példák a diákjaink előtt.

5. Jól teljesítettek az innen jövő sportolók? Milyenek ítéled meg a teljesítményüket?

Azt gondolom, hogy kiválóan teljesítettek a sportolók, kiemelném Vereczkei Zsoltot, aki bronzérmes lett (ő az, aki az összes paralimpiáról, amin indult érmesen tért haza, a hét paralimpiáról három arany és négy bronz érme van). A szintén hetedik paralimpiájukon résztvevő Engelhardt Katalinról és Ráckó Gittáról is azt gondolom, hogy ők is nagyon jól teljesítettek. Az ifjú úszók, Kézdi Réka és Adámi Zsani is nagyon jól szerepelt. Mindkettőjük negyedik helyen végzett, ami azt gondolom, hogy első paralimpiai szereplésnél fantasztikus eredmény. Sas Sándor ötödik (a londonival is összehasonlítva nagyon jól szerepelt), Mezei Katalin, aki váratlanul került az utolsó pillanatban a csapatba, a kilencedik helyen végzett. Kajak-kenu sportágban Rozbora András, aki először vett részt paralimpián, ráadásul először volt kajak-kenu a paralimpiák történetében, és hetedik helyen végzett, ami fantasztikus teljesítmény.

6. A személyes ismertségek miatt ezeket a sikereket, vagy esetleg kudarccokat hogyan élted meg?

Nagyon-nagyon izgalmas volt végig szurkolni minden egyes sportolót, főként, amikor az ember személyesen is ismeri a negyvenhárom sportoló nagy többségét. Nagyon sokszor nagyon izgalmas volt, voltak borzasztó pillanatok, amikor például a kajak döntőben mentek, három versenyzőt (akikkel sokat együtt is dolgozok) láthattunk és negyediknél éppen elkapcsolták a közvetítést, az borzasztó érzés volt. De jó volt megélni, hogy milyen eredményesek voltak, amikor nyilatkoztak, és látszódott, ahogy csillog a szemük. Az ember folyamatosan izgult, hogy minden jól sikerüljön, ne legyenek betegek. Napi kapcsolatban voltam a kinti csapat több tagjával, mindig hallottuk, ha valakinek volt egészségügyi problémája, vagy a felkészülésben éppen akadályoztatva volt, ekkor az ember folyamatosan imádkozott, hogy jobban sikerüljön minden, és ráadásul úgy, ahogy azt ők megálmodták.

7. Sokan néznek fel itt a gyerekek és felnőttek közül a paralimpiai hőseinkre?

Azt gondolom, hogy mindenképp példaként szerepelnek a mindennapi életben a parasportolók mindannyiunknak.

8. Akik a paralimpián részt vettek, vissza szoktak jönni látogatóba a Mozcásjavítóba? Milyen a kapcsolat velük?

Változó, hiszen különböző sérültségű kategóriákban indulnak a paralimpiákon, ha azt vesszük, itt a Mozcásjavítóban a mozgássérült diákok tanulnak, ezért leginkább a mozgáskorlátozott sportolókkal van aktív kapcsolatunk. Az a

nyolc diák, aki itt volt, többükkel van kapcsolatunk, rendszeresen meghívjuk őket, és el szoktak jönni örömmel. Most is lesz egy paralimpiai vetélkedő, és sokan jelezték, hogy örömmel eljönnek. Ezt a kapcsolatot a tévé világa és az internet még szorosabbra fűzi, közvetlenül Rióban tudtunk szurkolni nekik, és azt éreztük, hogy még szorosabb élő kapcsolat fog kialakulni. Ádámi Zsani nem olyan rég ballagott el, őt még az idősebb diákok iskolatársként személyesen is ismerik, együtt tanultak, többekkel jó barátság alakult ki. De nálunk többször megjelennek a Honvéd Parakenu Szakosztályától, többek között Rozbora András, aki számtalan esetben vesz részt rendezvényeken, tart az itt kajakozó diákoknak élménybeszámolót. Például az ő pályafutását, így közösen éltük meg, amikor világbajnok lett, tehát ő egy nagyon jó kapcsolatot ápol a diákokkal. De nem csak olyan sportolók jönnek el, akik ide jártak, hanem például a nyáron volt nálunk Dani Gyöngyi a vívást népszerűsíteni. De ugyanilyen fontos megemlíteni – hiszen legtöbbször csak a sportolókról beszélünk – az edzőket is. Az asztaliteniszezők edzője, Aranyosi Péter egy teljes tanévben edzett itt diákokat, és rendszeres kapcsolat van vele. Vagy az úszóedzők eljönnek, és megnézik a tehetségeket, hiszen nekünk van egy Mozgásjavító Kupa versenysorozatunk, onnan érdemes csemegézni az utánpótlás számára.

9. Ez volt az első paralimpia, amit itthon ilyen nagy időtartamban és részletesen tudtunk követni. Az itteni gyerekek is sokat nézték?

Igen, mi nagyon törekedtünk arra, hogy az összes közvetítés elérhető legyen a gyerekek számára. Több fórumon is biztosítottuk a közvetítést, nem csak az

M5-ön, ami szenzációs volt, és egyedülálló a paralimpiák történetében, hogy élő közvetítésekkel, ismétlésekkel, nagyon-nagyon jó szakkomentátorokkal érthetővé váltak, megmagyarázódtak a sportok (például vívásnál egy csapatverseny nagyon bonyolult, és mindenki mindent megértett közben, ez a diákokra is vonatkozik), több fórumon is tudtuk biztosítani a közvetítést. Volt kivetítőnk, ahol a napi események folyton frissültek, ezen kívül létrehoztunk egy paralimpiai falat, valamint az iskolarádió is összefoglalókat tartott. Reggel kilenc és este tíz óra között folyamatosan ment az élő közvetítés két kivetítőn, ezeken a diákok aktívan be tudtak kapcsolódni, sokan még akár órán is, ha illett például egy mozgásnevelési órához, vagy sport szakkörön végig szurkoltak a gyerekekkel.

10. Volt-e például olyan, hogy ha egy verseny már takarodó után volt, mégis fent maradhattak a gyerekek, és megnézhatték?

Szerencsére az apartmanokban mindenhol vannak tévék, és mikor volt versenyzőnk vagy diákunk versenyzett, akkor természetesen nem csak a diákok, hanem az éjszakai ügyeltesek, nevelők nézték a közvetítéseket. Ez feladat is volt, mert reggel a sajtóanyagot kellett készíteni, és az éjszakai eredményeket fel kellett dolgozni. Ez a stáb folyamatosan a tévé előtt volt.

11. Rendszeresen készültetek videó üzenetekkel a kintieknek. Hogyan fogadták ezeket?

Az internet és a Facebook egy csodadolog, kigondoltuk a megnyitó napja környékén, hogy milyen jó lenne üzenni, - Londonban volt egy üzenőfal – hátha

nekünk is sikerül ezt valahogy eljuttatni. És mivel volt egy csoport, a Magyar Paralimpiai Csoport csoport a FB-on, azt gondoltuk, hogy egyből oda is fog jutni, de mivel az ismeretségek napra készek, ezért személyesen tudtuk megszólítani a sportolókat. Folyamatosan kaptunk ezekre üzeneteket akár kommentben, akár konkrét üzenet formájában, és még a versenyszámok között, vagy a rajtnál. Volt, aki köszönte, hogy mi – a diákok – ennyire támogatjuk őket. De mi a diákokkal kimentünk a repülőtérré is, és ott fogadtuk a csapatot. Úgy örültek nekünk, hogy olyan közeli kapcsolat alakult ki, hogy ez már személyes volt, mindenki tudta, hogy kik vagyunk, kik a diákok, többek nagyon sokat szerepeltek a napi videóban. Nagyon közvetlen kapcsolat alakult ki, és én remélem, hogy ez a továbbiakban is így marad.

12. Ezekben az anyagokban rendszeresen diákok szerepeltek. Mennyire élvezték ezt a feladatot?

Videón szerepelni nagyon nehéz feladat. Először is ki kell találni, hogy mi fog történni, és ezt egy koncepcióra fel kell építeni. Ebben többen vettünk részt, köztünk Kőmíves Tamás diákunk is, aki benne volt abban a csapatban, akik a videókat kitalálták, megszervezték. Másrészt nagyon nehéz volt folyamatosan mozgósítani a diákokat, de persze bevontuk a kollegákat, segítőkét, akik segítettek az ötletelésben is. Amikor oda került a sor, akkor meg kellett tanulni a feladatokat, megtanulni a neveket, szövegeket, a mozdulatokat. Különbözőek voltak ezek a videók. Amikor kamerázták az embert, akkor többen zavarban voltak, de az eredmény mindig azt hozta, hogy a végén nagyon boldogak voltak. Volt, aki

ragaszkodott, hogy mindegyiken szerepelhessen, mindig odakeveredett, hogy most ő is itt van, és szeretné csinálni, mert pl. ő is paralimpikon szeretne lenni, vagy annyira szurkol a csapatnak. Így nagy szeretettel készítették a videókat.

13. Mennyire motiválja mindez a tanulókat? Többen akarnak járni edzésekre, jobban odateszik magukat?

Igen. Ezzel, hogy ennyire élő volt a kapcsolat, most határozottan van egy fellángolás, és érezzük azt, hogy többen jelentkeznek a szakkörökre, vagy meg tudják fogalmazni, – és nem csak a diákok, hanem adott esetben a szülők is – hogy igen, ez egy olyan út, amire érdemes több energiát fektetni. Reméljük, hogy – ugye Tokió 4 év múlva lesz – ez nem fog alább hagyni, hogy azért mindig lesz 1-2 olyan sportoló, akik kiemelkednek a többiek közül, és eredményesek lesznek. Ha meg egyszer valóban Budapesten lenne a Paralimpia, az lenne itt számunkra a csoda, hiszen ott biztosan sok indulónk tudna debütálni.

13+1 Lehet, hogy a jövő paralimpikonjai most is itt edzenek valahol közöttünk?

Azt gondolom, hogy az, hogy most is 8 paralimpikon volt kint ez azt jelenti, mindig lesznek tehetséges diákok, sportolók, akik ebbe olyan energiát tesznek, hogy ennyire eredményesek tudnak lenni. Igen, úgy gondolom, hogy minden segítséget, támogatást megadunk azért, hogy paralimpikonná váljanak, és nekem személy szerint is minden vágyam, hogy minél több volt diákunkat lássam sikeresnek a paralimpiákon.

Gulyás András (6.c)

A hónap tanára:

Erdős Levente

*- Levente bácsi, ahogy
eddig nem ismertétek*

Levente bácsi 2011 szeptembere óta tanít a Gábor iskolában földrajzot, természetismeretet, történelmet és mindkét épületben erkölcsstant. Mellette gyermekvédelmi felelős, az alsós gyerekeknek labdarúgó-edzéseket tart, versenyekre viszi őket, és nem mellesleg a Gáborélet főszerkesztője. Szeptemberben a Bozsik-programban való kiemelkedő és eredményes munkájáért elismerést vehetett át a labdarúgó szövetségtől.

A kérdéseket a Gáboréletet szerkesztő diákok állították össze.

1. Miért pont a tanári szakmát választotta?

Mindig is szerettem a tőlem fiatalabb gyerektársaimnak elmesélni, elmagyarázni dolgokat. A gyerekeket fiatal felnőttként is nagyon szerettem, de a puding próbája mindig az evés, vagyis a főiskolai tanítási gyakorlataim során bizonyosodtam meg róla véglegesen, hogy ez a szakma való nekem. Tanítás közben minden gondját-baját elfeledi az ember.

2. Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?

Focista.

3. Melyek voltak a kedvenc tantárgyai?

A tesi, a magyar és a történelem. A földrajzot csak később szerettem meg.

4. Voltak-e iskolai csínytevései?

Inkább középiskolában. Általánosan alapvetően jó gyerekeknek számítottam.

5. Milyen gyerekkori emlékei vannak az „5-öst kaptam, nézd anya/apa” mondatról?

Természetesen örültek szüleim, szerencsére többször is mondhattam ezt nekik. Édesapám szigorúbb volt, de sokat foglalkozott velem, hogyan fogalmaznak írásban, szóban és hogyan szavaljak egy verset. Nekem nem volt elég szimplán megtanulni egy költeményt.

6. Milyen volt Angliában élnie?

Erről sokat mesélek az órákon, nyitott szemmel jártam az ott töltött 5 és fél év alatt, hogy hazatérve a tanítás során hasznosíthassam az ottani tapasztalatokat. Gondolkodásmódban sokat adott számomra Anglia.

7. Mit szeret csinálni szabadidejében?

Sportot nézek, főként focit. Illetve híreket olvasok.

8. Mi a kedvenc étele?

Mindenevő vagyok, nehéz is kiemelnem, de legyen talán a rántott sajt. Azt viszont kimondottan kedvelem, ha valami édesség is kerül az asztalra a főételek után.

9. Milyen könyveket szeret olvasni?

Elsősorban kalandregényeket és sport témájú szakirodalmat, de nagyon szeretem azon életrajzi könyveket, amelyek olyan emberekről szólnak, akikre felnézek.

10. Mi a kedvenc állata?

Nincs háziállatom, de az állatkertben valamiért a nagyvadak és a hüllők vonzanak.

11. Milyen zenét szeret hallgatni?

Elég széles a skála, ami hangulatomtól is függ. Ákos zenéjéért rajongok leginkább, korábban a Republicot is nagyon szerettem, pop és soft rockból szinte bármit meghallgattam, érett felnőttként pedig már sokszor hallgatok retrót, jazzt és klasszikus zenét.

12. Mi jut eszébe a tanár-diák kapcsolatáról?

Kölcsönös bizalmon és tiszteleten kell alapulnia. Fontos, hogy az együttműködés során mindkét fél megértse a másikat.

13. Szövődtek-e barátságok más tanárokkal a tanítása során?

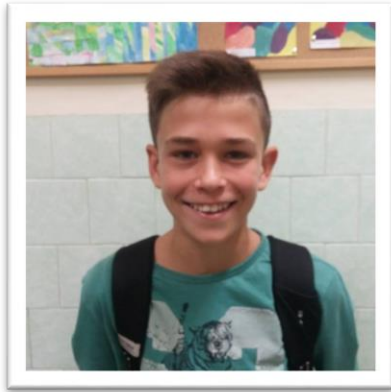
Igen, szerencsére elmondhatom, hogy mindkét épületben vannak olyanok, akikre nem csak kollégaként, hanem barátként is tekinthetek.

13+1. Ha lehetne 3 kívánsága, mi lenne az?

1. Hosszú, nyugodt, kiegyensúlyozott, boldog élet családommal.
2. Magyar futball- és sportsikerek, amikhez akár gyerekeim, akár tanítványaim révén valahogy én is hozzájárulhassak.
3. Az iskolák legyenek mindig modernek a kornak megfelelő felszereltséggel, és az életben is használható tudást adjanak.

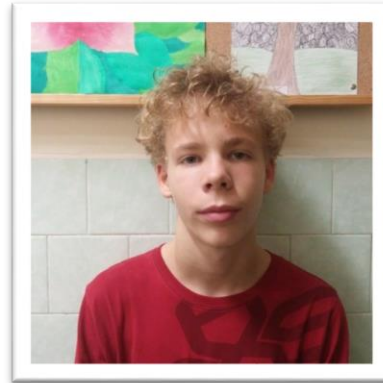
A hónap tanulói

szeptemberben

Fábíán Tamás 7.c

Azért fontos a tanulás, hogy felnőttként jó munkám és ezáltal jó megélhetésem legyen. A jó tanulmányi- és sporteredményeimért otthon több zsebpénzt is kapok. Kedvenc tantárgyaim a teszi és a kémia. Délutánonként a Honvéd U13-as csapatában focizom, és matek szakkörre is járok. Szeptemberben tagja voltam az atlétikai váltóban kerületi győztes csapatnak, de részt veszek más sportversenyeken és matek versenyeken is. Szabadidőmben a játszótéren focizom a barátaimmal vagy társasozunk. Felnőtt koromban vagy tesitanár és fociedző leszek vagy fogorvos és mellette fociznék. Azért jó ebbe az iskolába járni, mert kedvesek a tanárok, jó barátaim vannak itt, és szeretem az iskola kicsi mivoltát.

Varga Vencel 8.c

Azért kell tanulni, hogy később legyen jó megélhetésünk. Szüleim egy új telefonnal motiválnak a jó bizonyítvány megszerzéséért, illetve azzal, hogy ne legyek majd utcaseprő. Kedvenc tantárgyaim a teszi, az infó és a kémia. A tanulás mellett délután taekwondoZom Zoli bácsinál, teniszezem, felvételi előkészítőre járok és magántanárhoz járok angolozni. Szeptemberben tagja voltam az atlétikai váltóban kerületi győztes csapatnak, de részt veszek más sportversenyeken és matek versenyeken is. Hobbim az alvás és az evés. Ha nagy leszek, felnőtt leszek, de konkrétan nem tudom, mivel fogok majd foglalkozni, talán valamilyen fizikával kapcsolatos dologgal. Szeretek ide járni, mert jó ez a sulis.

A HŐSÖK KÖZTÜNK JÁRNAK

Őri Zita

Zita a Fő utcai épület 7.b osztályos tanulója. Amellett, hogy jól tanul, igencsak sikeres táncos. Sokat lehet őt látni különböző rendezvényeken, amint csapatával fellép, emellett komolyabb versenyekre is utazik. Az Art'sOk modern táncgyesület tagjaként nemzetközi versenyek sorát nyeri Világ- és Európa bajnokságokon.

Mikor és miért kezdtél el táncolni?

8 éve, szüleimmel ovis hobbit kerestünk, egy tánctanár ajánlotta jelenlegi egyesületemet a KMO-ban. Hamar elkezdtem versenyezni, ahol elég jó eredményeket értünk el, így úgy gondoltam, talán tehetséges vagyok, ezért örömmel jártam edzésekre.

Milyen eredményeket tartasz a legnagyobb sikereidnek?

Kétszeres világbajnok, többszörös Európa-bajnok és magyar bajnok vagyok csapatban.

Mit szeretsz leginkább a táncban, és mi a legnehezebb dolog benne?

A társaság az, ami az egészben a legjobb, az edzések mennyisége viszont néha sok. Alapesetben heti hármat edzünk, versenyek előtt viszont többet, egy edzés pedig kb. 3 órás, ez fárasztó, és tanulásra néha kevesebb idő jut.

Izgulsz-e a versenyek előtt?

Igen, de én előtte társaimmal vagy szüleimmel kibeszélem magamból a stresszt, amikor pedig elkezdjük a produkciót, megnyugszom.

Vannak-e komolyabb terveid a táncsal felnőttként?

Nem igazán, de amíg el nem kezdem a középiskolát, addig mindenképp folytatom, utána meglátjuk. Felnőttként talán rendezvényszervező lennék majd.

Sárkányhajózás

Szeptember 21-én a 7.c sárkányhajózáson vett részt a Dunán. Ez egy keskeny, nehéz jármű. Elejére egy széket erősítettek, azon ült a „hajcsár”. Egy dob volt a szék előtt, azon verte az ütemet. A többiek ritmusra tették be a lapátot, elvileg egyszerre, és úgy haladtak. Két kísérő tanár jött velünk: Kocsisné Trencsényi Zsuzsanna és Sarmasági Andrea. Ebbe a hajóba akár 20-an is elfértünk. Először Kollár Marcell verte, ő túl gyorsan, majd megálltunk, és Horváth Levente vette át a helyét. Ő már valamivel jobban érezte, hogy miről van szó, és így egész jól haladtunk. A Dunán egy-másfél órát töltöttünk, és annyira nem is lettünk vizesek, mint amire számítottunk. Az elején még rémképek jelentek meg előttünk, de elmúlt, és összességében nagyon jól éreztük magunkat. Amikor visszaértünk a kiinduló pontra, volt még egy nehéz feladatunk: ki kellett vinni a súlyos hajót a partra. Ráadásul lejtőn felfelé. Nagy erőlködések által megkönnyebbülten vettük észre, hogy felértünk a dombtetőre. Onnan már csak a helyére kellett vinni a hajót, ez már könnyen ment, gyorsan átöltöztünk (akinek beázott valamije), és már jöttünk is vissza a suliba. Néhányan nyilatkoztak az útról:

- „Nekem a látvány nagyon tetszett, szerintem érdemes volt elmenni”
- „Szerintem jó kis testedzés volt!”
- „Jó volt az idő, szép volt a látvány, és ahogy ott siklottunk a vízen... az nagyon jó érzés volt”
- „Vizes lettem, de azért jó volt. :D”

*Készítette: Fábíán Dorottya,
Várhegyi Viola*

Teles napok --- Október

Tudod-e, hogy mikor állítjuk át az órát?

október 1. a zene világnapja

október 4. az állatok világnapja

október 5. a pedagógusjogok világnapja

október 6. az aradi vértanúk emléknapja – nemzeti gyásznapi nap /1849./

október 10. a lelki egészség világnapja

október 12. az európai kultúra világnapja

október 13. 1893-ban megkezdődött Budapesten a közcélú villamos energia szolgáltatás

október 14. a szabványosítás világnapja

október 15. a fehér bot napja, a látássérültek nemzetközi napja

október 16. élelmezési világnap; a kenyér napja

október 17. Eger ostroma /1552./

október második szerdája a természeti katasztrófák csökkentésének világnapja

október második csütörtöke a látás világnapja

október második péntekje a tojás világnapja

október második szerdája a természeti katasztrófák csökkentésének világnapja

október második csütörtöke a látás világnapja

október második péntekje a tojás világnapja

október 21. Földünkért világnap, és Orsolya névnapja időjós nap: Orsolya napján, ha szép az idő, karácsonyig kitart.

október negyedik hétfője az iskolai könyvtárak napja

október 23. az 1956. évi forradalom és szabadságharc kezdetének és a magyar köztársaság 1989. évi kikiáltásának napja

október utolsó szombatjáról vasárnapra virradó éjszaka a nyári időszámítás vége - óráátállítás

október 28. a Rubik- kocka magyar szabadalmi bejelentésének közzététele (1976)

október utolsó munkanapja a takarékoság világnapja

október 31. „őszirózsás forradalom” polgári demokratikus forradalom Magyarországon

Ti mondtátok...

„A Monarchia hadat üzent Szerbiának, ő meg elfogadta...”

„1918-ban A Monarchia és Németország fegyverszünetet kért, így sajnos (!!!) az antant győzött...”

„Ragadozó állat például az egerésző szörny ...” (egerészölyv helyett)

A hónap vicce

„- Pistike, melyik óceán ez? - kérdezi a tanár a térképre mutatva.

A fiú mélyen hallgat.

- Így van! Ez a Csendes-óceán!”

Gombi-Nagy Máté (8.c)

Aktuális

Szeptemberi eredmények:

Cselgáncs Atom-kupa országos verseny, Paks.

Lakk Zsombor (6.c) – **1. helyezés**

Black Tiger Nemzetközi Taekwondo Verseny, Csehország
Marczali Csongor (8.b) – **1. helyezés**

Kerületi atlétika váltóverseny:

IV.kcs., fiúk (Joó Milán, Varga Vencel, Ujvári Ákos, Laczkovits Andor) - **I. helyezés**

III.kcs., fiúk (Fábián Tamás, Varga Donát, Jakab István, Udvardi Gerő) - **I. helyezés**

IV.kcs., lányok (Ország Anna, Gábor Lili, Szalmás Gabriella, Safradin Bojana) - **II. helyezés**

III.kcs, lányok (Ország Júlia, Fehér Eszter, Ujvári Petra, Fábián Dorottya) - **III. helyezés**

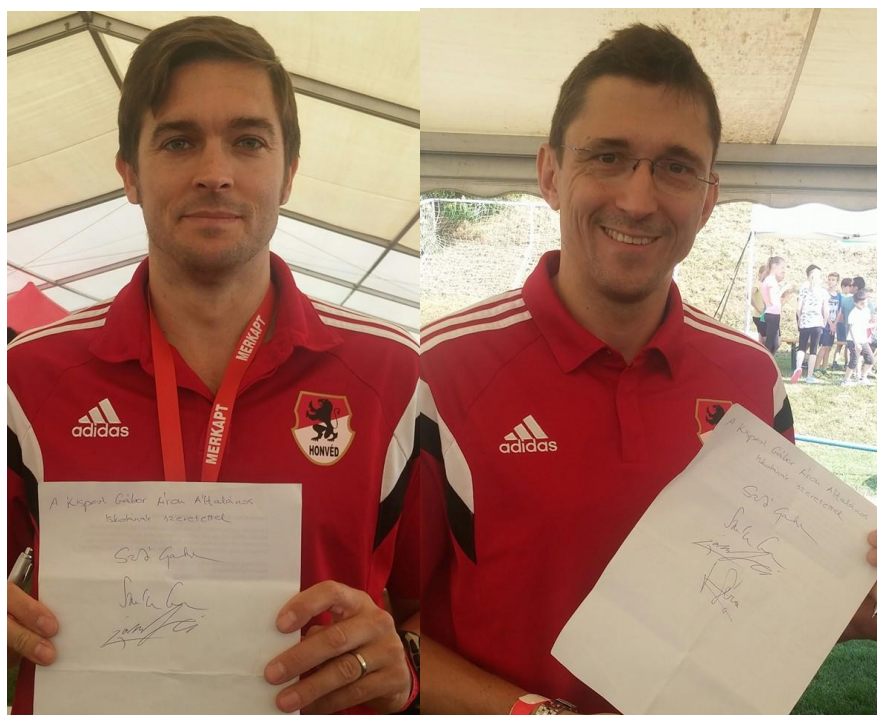

Gratulálunk Mindenkinek!!!

A Kispesti Gábor Áron Általános Iskolának szeretettel:

Szabó Gabriella háromszoros olimpiai bajnok kajakozó; Szász Emese olimpiai bajnok párbajtőrívó

Somfai Péter olimpiai bronzérmes párbajtőrívó és Imre Géza kétszeres olimpiai ezüst- és kétszeres olimpiai bronzérmes párbajtőrívó

Nagy Sportágválasztó

